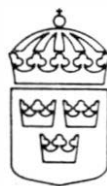


Motion till riksdagen

1988/89:T1

av Rolf Clarkson m.fl. (m)

med anledning av prop. 1988/89:6 om ändrade bestämmelser om felparkeringsavgifter, m.m.



Mot.
1988/89
T1-2

I propositionen föreslås vissa förändringar i lagen om felparkeringsavgift och i lagen om kontrollavgift vid olovlig parkering.

Vad beträffar preciseringen av vem som skall anses vara fordonsägare, och därmed svara för felparkeringsavgift och kontrollavgift, instämmer vi i propositionens förslag.

Vi kan dock inte tillstyrka propositionen i de delar den föreslår inskränkningar i rättssäkerheten.

I propositionen föreslås att den som bestrider betalningsansvar skriftligen skall anmäla detta till vederbörande polismyndighet. Därvid skall uppges de omständigheter som bestridandet grundas på och den bevisning som åberopas. Omständigheter eller bevis som inte angetts vid polismyndigheten får i tingsrätten eller hovrätten åberopas endast om parten gör sannolikt att han haft giltig ursäkt för sin underlåtenhet att ange omständigheten eller beviset vid polismyndigheten, eller om det av annan särskild anledning bör tillåtas att omständigheten eller beviset åberopas.

En sådan regel ställer mycket stora krav på den enskilde. Vederbörande måste ju kunna bedöma hur bevisning värderas i en domstol, och därmed hur stark bevisning han måste kunna åstadkomma inför sin anmälan till polismyndigheten. Utöver att bedöma hur stark bevisning som kommer att krävas måste den enskilde dessutom före anmälan förvissa sig om huruvida exempelvis vittnen finns, och i så fall vilka dessa är.

Förslaget riskerar att göra många människor närmast rättslösa. Domstolsverket uttalar också att den föreslagna preklusionsbestämmelsen inte innebär ett tillräckligt skydd för en enskild part, eftersom det kan vara svårt för denne att redan vid polismyndigheten veta vilka omständigheter eller bevis som behöver åberopas.

I sammanhanget bör också beaktas att bevisfrågor är oerhört svåra att bedöma. Det är ytterligare ett skäl att inte låta tingsrätten bli sista instans, eftersom frågorna där kan komma att avgöras av tingsnotarier med endast 18 månaders tjänstgöringstid.

Vi ställer oss också avvisande till att som i propositionen göra jämförelser med civilprocesser om mindre värden. För de flesta människor torde påförandet av felparkeringsavgift närmast uppfattas som jämställt med att bötfällas, inte med att betala någon form av avtalsrättsligt skadestånd. Det ligger därför närmare till hands att göra jämförelser med straffprocessen, där

det inte finns några begränsningar i rätten att åberopa ny bevisning.

Mot. 1988/89

När det gäller kontrollavgifterna ställer det sig annorlunda. Där föreligger normalt ett mer uttalat avtalsförhållande. Dessutom föreligger i dessa fall i allmänhet ingen fara för trafiksäkerheten eller framkomligheten, eftersom dessa avgifter inte gäller vid uppställning på gatumark utan endast på särskilt anordnade parkeringsplatser.

T1

Omständigheterna vid ifrågasatt uttag av kontrollavgift är således i allmänhet enkla att klargöra. Detta får emellertid inte föranleda att frågor om felparkeringsavgifter, som kan vara betydligt mer komplicerade, behandlas på ett från rättssäkerhetssynpunkt otillfredsställande sätt.

Det torde ankomma på utskottet att utforma erforderliga förändringar av föreslagna lagtexter.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen avslår proposition 1988/89:6 såvitt avser begränsningarna av rätten att åberopa ny bevisning samt begränsningen av rätten att få sin sak prövad av hovrätten.

Stockholm den 12 oktober 1988

Rolf Clarkson (m)

Görel Bohlin (m)

Tom Heyman (m)

Sten Andersson (m)

i Malmö

Jan Sandberg (m)

Wiggo Komstedt (m)